

missionen en Afgang, som han dog ansaa det mindre ønskeligt at benytte i videre Udstrækning, til at afkræve Eden, men det er altsaa efter Lovforslaget givet, at de kunne lade vedkommende aflægge Ed paa, at hans Erklæring er rigtig. Lad os tænke os, at vedkommende, som er stillet for en saadan Overtattekommisjon, er af den Formening, at hvad han siger er fuldstændig rigtigt baade subjektivt og objektivt. Skattekommissionen spørger ham da, om han er villig til at aflægge Ed derpaa, og dertil svarer han ja. Han stedes saa for en Dommer til Edsa- læggelse. Dommeren er ikke inde i dette Forhold og har vel heller ikke synderlig Ret til at gribe ind deri eller gøre andet end at forelægge ham, hvad han skal aflægge Ed paa. Viser det sig bagefter, at Skattekommissionen kan godtgøre, at hans Erklæring er urigtig — det er ikke umuligt, det kan ske i mange Forhold — skal han straffes, men der staar ikke her noget om, hvorvidt det er Betingelse herfor, at Erklæringen er afgiven mod bedre Vidende. Naar den kun er bevist at være objektivt urigtig, kan vedkommende Mand — saaledes er Forslaget efter min Mening — blive straffet for Mened og komme i Forbedringshuset, og det forekommer mig dog vel haardt. Hvad vil det nu sige med denne tvungne Selvangivelse? Der staar, at hvis han forsømmer at gøre denne behørig, kan han blive straffet med Bøder fra 4 Kr. indtil Stattens Beløb. Men hvad forstås der ved Selvangivelse paa behørig Maade? Derved forstås, at vedkommende skal specificere, fra hvilke Rilder han har sine Indtægter, og hvori hans Formue bestaar. Men hvor vanskeligt vil det ikke være f. Eks. for en Landmand. Jeg tager dette Eksempel, fordi jeg er bedst kendt med disse Forhold, og det saaledes ligger mig nærmest. Det er ikke let for en Landmand at angive, fra hvilke Rilder han har sine Indtægter. Tag f. Eks. en Kromand, der ogsaa driver Landbrug. Hvor vanskeligt vil det ikke være for ham at kunne holde f. Eks. Udgifterne ved sin egen Husholdning ude fra Udgifterne til sine Foll, naar de, som man siger, alle spise af samme Gryde; det fortaar jeg ikke. Men Udgifterne til Folkehold skulle jo trækkes fra som Udgifter til Gaardens Drift, medens Udgifterne til hans egen Husholdning skulle regnes med til Indtægterne. Det vil være meget vanskeligt; men hvis Manden ikke har gjort dette paa behørig Maade, kan han ikke saa Lov til at gøre Indsigelse mod den Skat, han er ansat til, og hvis Bøden ikke kan inddrives ved Adpantning, skal han affone den ved simpelt Fængsel efter Loven af 16de Februar 1866, som er nævnt her i Forslaget.

Men hvad er det saa, der foreskrives i § 41? Der siges der: „Den, der mod bedre Vidende til nogen af de stattelignende Myn- digheder meddeler urigtige Oplysninger o.s.v.“ skal straffes med at bøde indtil 10 Gange Stattens Beløb, og har han gjort sig Skyldig i Mened eller har under Eds Tilbud afgivet en Erklæring, som er falsk, skal han straffes med den derfor bestemte Straf. Ja, hvis det virkelig er falsk, er der ikke noget at sige dertil; men saa kan jeg ikke andet end undre mig over det sidste Punktum, hvor der staar, at „Sagerne behandles i den kriminelle Processens Former, for saa vidt Sagen ikke ordnes i Mindelighed“. Dette Punktum maa dog gaa paa de to foregaaende Punktummer og altsaa ogsaa omfatte Meneds- sager; men kan det da være Meningen, at en Eds sag, naar der er afslagt falsk Ed, skal kunne afgøres i Mindelighed? Det vilde dog forekomme mig underligt. Jeg tror, at man ved at indføre Ed i denne Lov er gaaet en forkert Vej, idet man let kan komme til at opfatte Eden paa en anden Maade, end den skulde opfattes. Jeg sætter stor Pris paa, at Eden agtes, som den bør agtes, men jeg tror ikke, at man skal anvende Eden i Tide og Utide, og blander man den ind i denne Lov, drister jeg mig til at sige, at man anvender den i Utide. Nej, det virksomste Middel til at saa Sandheden frem i dette som i mange andre Tilfælde er at røre ved Folks Pengepung, at straffe dem paa Fornu- en; det har jeg ikke noget imod. Men lad Ed, Fængsel og den Slags Ting være ude af Loven. Det samme gælder den ubro- delige Tausshed, som Vigningskommissionen og Skattekommissionen under Straf og Bøde og simpelt Fængsel skulle bevare. Der kan virkelig over for denne tvungne Selvangi- velse og denne Tausshedsholdelse ske mange og store Misbrug. Det vil ikke være saa vanskeligt at bringe et Medlem af en Statte- eller Vigningskommission i Forlegenhed, hvis han sidder sammen med flere, og der und- slipper ham en Ytring om, at den eller den Mand har det saa eller saa, og Politiet saa faar en Anmeldelse derom. Man skal vist være noget varsom med at træffe for strenge Bestemmelser i saa Henseender; thi jeg tror, at det er en af den Slags Ting, hvorved man kan gøre Loven upopulær. Jeg vilde derfor ønske, man kunde komme bort fra denne tvungne Selvangivelse. Derimod har jeg ikke noget imod, at man fordrede, at vedkommende skulde møde for Vignings- eller Skattekommissionen og opfordres til at give en sandfærdig Forklaring, og at han, hvis han ikke gjorde det, blev straffet paa sin Formue. Det er min Overbevisning, at man